

O stížnosti na toto rozhodnutí nss uvážil:

Zákon ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jímž byly upraveny zaopatř. požitky čsl. voj. gážistů a jejich vdov a sirotek, a jenž v §u 104 a 105 obsahuje také předpisy o zaopatř. požitcích pozůstalých po gážistech bývalé armády rak.-uh., rak. neb uh. — a mezi ty st-lka patří — vychází ze zřejmé zásady, že dotyčný voj. gážista nebo jeho pozůstalí mají nárok na nerušenou výplatu zaopatř. požitků jen na tak dlouho, pokud meškají na území republiky čsl. (arg. § 30 lit. c) a § 47 lit. c) a § 104, posl. odst. cit. zák.). Jen výjimečně může mno povoliti požívání zaopatř. požitků v cizině (§ 115 leg cit.). Vzhledem k této všeobecné zásadě a vzhledem k dikci § 115, jenž nestanoví nic takového, z čeho by se dalo souditi, že za určitých podmínek snad úřad požívání, t. j. výplatu zaopatř. požitků v cizině povoliti musí, dlužno souditi na to, že zákon svěřil rozhodování o tom, zda takové povolení k požívání zaopatř. požitků v cizině v konkrétním případě uděliti třeba, do volné ničím neobmezené úvahy úřadu. Z toho pak následuje, že cit. předpis nedává straně právního nároku na udělení takového povolení. Nezakládá-li však cit. norma st-lce právního nároku na udělení zmíněného povolení, nelze v tom, že úřad její žádosti nevyhověl, spatřovati zásah do jejích subj. práv i když úřad jí nesdělil, jakými úvahami při svém rozhodování se dal svěsti. — — — —

Č. 6315.

Vodní právo. — Řízení před nss-em: Pražská paroplavební společnost nemá na výkon paroplavby na Vltavě subjektivního práva podle § 2 zák. o ss před nss-em stíhatelného.

(Nález ze dne 16. února 1927 č. 2909.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1770/22 adm.

V ě c: Pražská paroplavební společnost v Praze proti ministerstvu zemědělství (za zúč. Frant. M. adv. Dr. Lad. Machač z Prahy) o zřízení říčních lázní a plovárny na Vltavě v P.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo v cestě rekursní uděleno Františku M. vodoprávní povolení k zřízení říčních lázní a plovárny při ochranné hrázi podolského přístavu v P., při čemž bylo vzhledem k námitkám st-lky vysloveno, že plavba nebude zřízením lázní znemožněna nebo podstatně znesnadněna, poněvadž šířka hladiny mezi plovárnou a protějším břehem . . . ského ostrova měří asi 60 m, což při značné hloubce řečiště v těch místech postačí k projíždění parníků i vorů v obou směrech. Naproti protestu zástupcem st-lky při řízení vodoprávním přednesenému, v němž odmítal jakoukoliv odpovědnost za bezpečnost lázní a jejich návštěvníků i za bezpečnost cestujících na parníku, bylo v nař. rozhodnutí vysloveno, že pokud jde o bezpečnost koupajících se, nastanou u projektované plovárny asi podobné poměry jako u některých jiných říčních lázní pražských, kde v bezprostřední blízkosti lázní jsou přístaviště pro velké i malé parníky, následkem čehož projíždějí tato plavidla ve vzdálenosti pouze několika málo metrů od vnější plošiny plováren, tedy rovněž v místech, kde vodní hladina jest plavci nejvíce oži-

vena. Ostatně tato s jedné strany zajisté značně nepříznivá okolnost má opět tu výhodu, že následkem nepatrné vzdálenosti plovárny lze vždy ohroženému poskytnouti rychlou pomoc. Lázně projektované Františkem M. budou podle nař. rozhodnutí naproti takovýmto lázním v té výhodě, že budou ušetřeny frekvence velkých parníků, čímž se nebezpečí pro koupající značnou měrou zmenší.

O stížnosti uvažoval nss:

Podle § 2 zák. o ss jest nss povolán chrániti jen subj. práva, nikoliv však pouhé zájmy. St-lka dovolává se ochrany nss-u pro své tvrzené právo vykonávati paroplavbu na řece Vltavě. Používání vodního toku k plavbě loděmi není však podle platného vodního zákona (§ 7) obsahem subj. práva, nýbrž jest jen, stejně jako voroplavba, jednou z forem obecného užívání veř. vody, jak nss vyslovil již v nál. Boh. 1770/22 adm. (srovnej i nál. býv. ss-u Budw. 3878 a 10.100 A.).

St-lka dovolává se ovšem zvláštního titulu právního, kterým pro ni podle jejího mínění subj. právo na užívání řeky Vltavy k volnému, nerušenému a bezpečnému provozování paroplavby bylo založeno. Tento zvláštní titul st-lka spatřuje v cís. rozhodnutí z 25. srpna 1865, intimovaném jí výnosem býv. c. k. stát. min. z 29. srpna 1865. Jiného právního titulu se stížnost nedovolává. Avšak uvedeným cís. rozhodnutím bylo uděleno toliko povolení, zříditi akciovou společnost pro paroplavbu na Vltavě. Toto povolení jest však dle své právní povahy jen koncesí podle spolk. patentu z 26. listopadu 1852 č. 253 ř. z., zakládá tudíž oprávnění toliko na poli práva spolkového, nikoliv však zvláštní právo na užívání vodního toku, takže není potřebí ani zkoumati, zdali by udělení zvláštního práva na užívání vody bylo právně účinné, zejména když podle min. nař. ze 4. ledna 1855 č. 9 ř. z. udílení privilegií k provozu paroplavby bylo vůbec odstraněno.

St-lka neprokázala tedy žádný právní titul, zakládající subj. právo na užívání toku řeky Vltavy k vykonávání paroplavby, a nebylo tedy také třeba zkoumati, zdali by právo takového obsahu i přes ustanovení § 102 vod. zák., jež zachovává v platnosti práva na užívání vody dle starších předpisů nabytá, mohlo za platnosti vod. zákona, zejména vzhledem k jeho §u 7, vůbec obstáti.

Ježto tedy st-lkou tvrzené právo, jehož zkrácení st-lka uplatňuje, není prokázáno, slušelo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 6316.

Justiční správa. — Vojenské věci: * Osoby zkoušené pouze pro vojenský úřad soudcovský nemají nároku ve smyslu § 39 ř. trestn., aby byly zapsány do seznamu obhájců, a to ani po vydání zák. č. 198/25.

(Nález ze dne 16. února 1927 č. 3097.)

V ě c: Dr. Lev H. v P. proti ministerstvu spravedlnosti stran zápisu do seznamu obhájců ve věcech trestních.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í j a k o b e z d ů v o d n é.

D ů v o d y: Dne 10. dubna 1924 podal st-l u presidia vrch. zem. soudu v Praze žádost, aby byl ve smyslu výn. min. sprav. z 2. února 1889